

פרוטוקול מס. 267

מישיבת ועדת הפנים ואיכות הסביבה

יום ג', כ"ז בשבט, חשל"ז - 15.2.1977 שעה 14.00

נ כ ח ו

חברי הוועדה: היו"ר י. ארידור

י. בארי

ב.צ. קשת

מוזמנים:

קה"כ א. ורדיגר

י. מרקוביץ - יו"ר המועצה לסהטים ומחזות,

משרד הפנים

י. לוי - יועץ משפטי, משרד הפנים

י. בלטמן - משרד המשפטים

מזכיר הוועדה:

י. ברזני

ר ש מ ה:

א. דגני

סדר-היום:

התפשטות נגע התועבה בחוצות הערים, בחזיתות
של בתי-הקולנוע, בקיוסקים למכירת עתונים וכך
תמונות תועבה בחלק מהעתונים היומיים -

הצעה לסדר-היום של חבר-הכנסת ורדיגר
שהועברה לוועדת הפנים ואיכות הסביבה.

התפשטות נגע התועבה בחוצות הערים בחוצות הערים, כחזיתות של בתי-הקולנוע, בקיוסקים למכירת עתונים וכן תמונות תועבה כחלק מהעתונים היומיים

היו"ר י. ארידור: אני פותח את הישיבה.

על סדר-היום הצעה לסדר-היום של חבר-הכנסת ורדיגר בנושא של התפשטות נגע התועבה. אני מוסר את רשות הדיבור למציע ההצעה.

א. ורדיגר: אדוני היו"ר, חברי הוועדה, אורחים נכבדים,

זו לא הפעם הראשונה שדנים בוועדות הכנסת בנושא שהעליתי בהצעה לסדר-היום. לא הייתי חבר ועדת הפנים בכנסות קודמות, אבל בוועדות אחרות הועלה הנושא של פרסומי תועבה בחוצות הערים, במקומות פומביים, בפרסומים בעתונות וגם בהצגות הקולנוע. הפעם לא נגעתי במה שמוצג בכותלי בתי-הקולנוע. הנושא שאני מבקש להדגיש אלה הם הפרסומים הנראים לעיני כל. מי שהולך ברחוב, או קורא עתונים, או עובר ליד קיוסקים לממכר עתונים או מסתכל בחלונות הראווה, נתקל בהכרח בתמונות תועבה כאלה.

הנושא הועלה בוועדת החינוך והתרבות בכנסת החמישית. עד כמה שזכור לי, הנושא לא הועבר מהמליאה לוועדה. ועד ההורים בשנות הששים פנה לשר החינוך דאז, השר ארן המנוח, וביקש את התערבותו. דומני שבדרך זו הגיע הנושא לוועדה. (י. בלטמן: היה גם דיון יותר מאוחר.) אני מבקש לצטט מספר משפטים מהמסקנות של ועדת החינוך והתרבות משנת 1963:

"הוועדה רואה בדאגה את התרחבות התפוצה של ספרות קלוקלת ופורנוגרפית ורואה צורך לאסור הפצת ספרות זו המודפסת בארצנו בארצנו והמיובאת מחו"ל. כן תובעת הוועדה להחמיר את הביקורת על סרטים קלוקלים ועל מודעות הפרסומת של סרטים כדי למנוע השפעתם הרעה על בני הדור. במידה שסעיפי החוק האוסרים הפצת ספרות פורנוגרפית אינם מספיקים, יש ליזום חקיקה נוספת גם בתחום זה."

שר המשפטים דאז, השר יעקב שמשון שפירא, שהיה מודע לבעיה ולוויכוח המתנהל במדינה ובעולם מהי פורנוגרפיה ומהי אמנות, מינה ועדה בראשותו של השופט העליון ויתקון. ועדה זו היתה מורכבת מפסיכולוגים, מורים, אנשי ציבור ומומחים. היא הגיעה למסקנות של רוב ומיעוט. כאשר קראתי את המסקנות התברר לי כי ועדת ויתקון, במקום לחפש דרכים לתיקון המצב ושיפורו כדי לבער את הנגע, כפי שמתבקש - ולמעשה זו היתה המטרה של הקמת הוועדה על-ידי שר המשפטים דאז - הגיעה ברוב דעות למסקנות מרחיקות-לכת שפירושו מתן היתר למצב הקיים. לא אבוא לפרט את המסקנות, הן מופיעות בדברי-הכנסת. תבעתי משר המשפטים לא לאמץ את מסקנות ועדת-ויתקון. ראיתי בהן למעשה הפרה של האמון שניתן לוועדה להסיק מסקנות בהתחשב במצב החמור שנוצר. שר המשפטים התקיף אותי מעל במת הכנסת בטענה שאם נלך לפי הצעתי לדחות את הסף מסקנות של ועדה בראשותו של שופט, שופטים ואנשי ציבור לא יסכימו עוד לשבת בוועדות ציבוריות או ממלכתיות שהממשלה ממנה. שר המשפטים אף טען שהוא עומד להביא בפני הכנסת את הדו"ח של ועדת-ויתקון והוא רוצה להציע בממשלה חקיקה נוספת אשר תחזק את סעיף 179 לפקודת החוק הפלילי, שכנראה אין לו מספיק "שיניים". אף-על-פי ששר המשפטים אמר שחלק מהחומר הכלול בדו"ח הוועדה נראה תמוה בעיניו והוא איננו רואה בעין יפה את כל מה שכתוב בדו"ח, בכל-זאת הוא הציע להסיר את הצעתי מסדר-היום.

כולנו מהלכים ברחובות הערים. אינני אריך לפרט את מה שרואות עינינו ברשות הרבים. את התמונות האלה רואים ילדים המסתובבים ברחובות. תמונות ארוטיות למיניהן מושכות את עיני הנוער והורסות אותו פשוטו כמשמעו מבחינה מוסרית. אינני מדבר על מה שמתרחש בבתי-הקולנוע. זהו נושא נפרד.

אנו פותחים עתונים ורואים מודעות פרסומת, ביחוד של בתי-קולנוע על סרטים המוצגים בהם. מוספי העתונים בערבי שבתות מגיעים לכל בית בישראל והם מלאים מודעות פרסומת עם תמונות פורנוגרפיות.

אני מדגיש שאינני מדבר על הנושא מנקודת-ראות דתית. אני שייך לאלה שאינם כורכים יחד דת ומוסר. מי שאיננו דתי איננו בהכרח אדם לא מוסרי. כל מי ששייך לחברה יהודית-תרבותית חייב להסגיר מתופעה נוראה זו. אינני רוצה לומר שילדים דתיים הם מחוסנים מפני השפעות שונות; אבל ילדים שלא חונכו על ברכי הדת והמסורת, שאיך להם מגבלות, הכל פרוץ ופתוח בפניהם. אני חושב שזוהי בעיה של הציבור, של נציגי הציבור. הממשלה והמשרדים הנוגעים חייבים לספל בבעיה חמורה זו.

כאשר אדם עובר במעבר-הציה באור אדום, ניגש אליו שוטר ומבקש תעודת-זהות. גם סעיף 179 לפקודת החוק הפלילי איננו סעיף מבוטל לו היו מבצעים אותו. עוד לא ראיתי ששוטר יכנס לבית-קולנוע ויאמר לבעליו שהתמונה המוצגת בחוץ היא אסורה לפי החוק.

בדצמבר 1976 היתה התכתבות בנושא זה בין המחלקה המשפטית של עיריית חיפה לבין היועץ המשפטי של משרד הפנים בירושלים. אבקש לצרף את ההתכתבות הזו לפרוטוקול כי היא מסבירה את המצב. היוזמה לכך יצאה מטעם חבר מועצת העירייה, בהתאם לדרישה של הרב הספרדי הראשי של העיר. העירייה ביקשה לדעת איך להתייחס לפרסום מודעות ארוטיות. מסתבר שסעיף 246 לפקודת העיריות מחזק את הסעיף המתאים בפקודת החוק הפלילי והוא מאפשר לראש העיר לאסור הצגת תמונות כאלה.

העניינים מתגלגלים מכנסת אחת לשניה. אני חושב שוועדת הפנים תיטיב לעשות אם תנסה לאתר את השריפה ותציע כלים מתאימים לכיבוייה אם על-ידי דרישה להפעיל חוקים קיימים, ממלכתיים ועירוניים, ואם על-ידי נטילת יוזמה לחקיקה נוספת שתחזק את החקיקה הקיימת שלא בוצעה. לא פעם תיקנו חוק מסוים כדי לאפשר למשטרה לפעול. אני חושב שנעשה פעולה חשובה למען הציבור וילדי ישראל במיוחד אם הפעם נסיק מסקנות ונמליץ המלצות באיזה דרכים להילחם בתועבה הזו עד חורמה.

היו"ר י. ארידור: כמה מלים על המסגרת של הדיון. לי נראה שמוטב לצמצם את הדיון לאותם דברים שניתן להגיע בהם למכנה משותף. אשר למצב החוקי, יש לי רושם שהוא עונה על הדרישות. אשר למצב הקונקרטי, דומני שצריך יהיה להתייחס לא למה שנעשה על-ידי אדם מרצונו הוא, שהרי אם אדם נכנס לבית-קולנוע - זה עניינו; אם הוא קונה עתון - זה עניינו. עלינו לחת דעתנו לכך שהנוער לא יהיה נתון להשפעות מהחוץ, כמו מודעות גדולות המוצגות על בנייני בתי-הקולנוע עם תמונות, או פרסומים המופיעים כלפי חוץ. דברים אלה ניתן אולי למנוע. בתחום זה נראה לי שוועדת הפנים יכולה להתאחד ולהמליץ על הפעלת החוק הלכה למעשה. אני מציע שנשמע עכשיו את דעת חברי הוועדה.

ב.צ. קשת: אני מודה ומתוודה שאינני רואה ברחוב תמונות תועבה. אני קורא עתונים ולעיתים אני רואה בהם תמונות שונות. האם חבר-הכנסת ורדיגר מתייחס לפרסומים בעתונות? (א. ורדיגר: אמרתי זאת במפורש.)

היו"ר י. ארידור: להערכתך, אם רוצים לקבל החלטה מהירה, ניתן להוציא זאת מהכלל.

ב.צ. קשת: אני מקבל את הגישה. עתון פורנוגרפי אדם קונה מרצונו החפשי. עתון רגיל אדם קונה כדי לדעת מה מתרחש, לקרוא פרשנות, הוא עוקב אחר המודעות כדי לחפש מקום עבודה, כדי לקנות מוצר זה או אחר וגם לראות מה מציגים בבתי-הקולנוע.

אם בצד המודעות האלה הוא רואה תמונה, שלפי דעת המציע זוהי תמונת תועבה, הרי זה לא נכלל במסגרת שהיד"ד מציע לטפל בה.

היו"ר י. ארידור: אדם מביא בחשבון את החסרונות ואת היתרונות, וקונה את העתק. יש מקרים שאינך יכול להימנע

מהחסרונות.

י. בארי:

יו"ר הוועדה יסכים אתי שאחת הבעיות הנוצרות בסעיפים אלה, סעיפי החוק הדנים בנושא התועבה, אלה הם הקריטריונים לתועבה, תועבה מה היא? בכך התלבטו בתי-המשפט גם בארצות-הברית וגם בארצות אחרות. האמת ניתנת להיאמר שקריטריונים אלה השתנו מעת לעת. דבר שנחשב לתועבה לפני מספר שנים איננו עוד תועבה, וכיוצא באלה.

השאלה הראשונה שנראת-לי שאנו חייבים להשיב עליה היא: האם אנו מוכנים בוועדה לצורך החלטתנו לקבוע קריטריונים לתועבה? (היו"ר י. ארידור: לא הייתי קובע זאת.) אישית לא הייתי נרתע מכך. אם אנו רוצים לצאת עם החלטה בעלת משמעות, לא יהיה מנוס מכך.

אין לי ספק שצודק חבר-הכנסת זרדיגר. אתה עובר ליד לוח מודעות ברחוב ורואה כרזות פרסומת לסרטים או מחזות עם תמונות עירום ומשגל ועם מלים מפורשות מה ניתן לראות בסרט. אתה עובר ליד קיוס המוכר עתונים ובחוף תלויים עתונים עם תמונות כאלה. אי-נקיטת אמצעים נגד תופעה זו - (ב.צ. קשת: מי צריך לנקוט באמצעים?) המשטרה, היא ממונה על אכיפת החוק. (ב.צ. קשת: כל שוטר יקבע תועבה מהי.) המשטרה תסדיר את חלוקת העבודה. אינני אומר ששוטר תנועה צריך לעסוק בכך.

איך תתברר השאלה: האם זו תועבה או לא? מבחינת חומר מודפס או נראה לעין, אינני יודע מה יכול להיות יותר תועבה מאשר הדברים שאנו רואים? ענין זה נתון לוויכוח. אינני רואה מנוס, אם רוצים לקבל החלטה בעלת משמעות, אלא לקבוע קריטריונים אם לא אבסולטיים אבל לפחות קריטריונים מנחים מהם הדברים שהם בגדר תועבה. לעניות דעתי מה שאנו רואים זוהי תועבה. אין אוכפים את החוק. על המשטרה לומר מדוע היא איננה נוקטת בצעדים נגד מודעות אלה. (ב.צ. קשת: מדוע אני צריך לפרש את החוק?) החוק אומר: תועבה. הואיל ואין תמימות דעים - (ב.צ. קשת: איפה? הביאו את הענין לבית-משפט והשופט פסק שזה לא תועבה?) זוהי בעיה. אם מחר המשטרה תנקוט בצעדים נגד מי שמפרסם תמונות עירום, האם בית-המשפט יגיד שהיא חרגה מסמכותה?

י. לוי:

אגיב על הצד המשפטי. איש משרד המשפטים יגיב על הצד המעשי. סעיף 179 דן בהצגה בפומבי של דבר תועבה. כמכתב-החשובה לעיריית חיפה כתבתי שבתי-המשפט התלבטו בשאלת ההגדרה מהו דבר תועבה - (י. בארי: לא רק בישראל) באותם מקרים בהם לא רצו לקבוע שהענין הוא תועבה, הם הבחינו בין הצגה בפומבי לבין מה שאדם מחפש מרצונו הוא.

בהתאם לכך באה תשובתנו לעיריית חיפה בשאלת האפשרות שהעירייה תאסור הצגת מודעות מכוח סמכותה לפי פקודת העיריות. הבענו דעה שלעירייה יש סמכות לאסור הצגתן של מודעות העלולות לפגוע אפילו בחלקים מפנימים של הציבור, כי סמכותה של העירייה היא רחבה יותר מאשר האיסורים בפקודת החוק הפלילי. העירייה מייצגת את הציבור ודואגת לו. אם בתחומה יש חלקים מסוימים של הציבור העלולים להיפגע מדברים שאולי הם אינם בגדר תועבה במשמעות של פקודת החוק הפלילי, לעירייה יש סמכות לאסור אותם.

ב.צ. קשת:

לעירייה יש פקחים. העירייה יכולה להביא עבריינים בפני בית-דין עירוני.

י. בארי: מה דעתכם על יישום הוראות פקודת החוק הפלילי? יש כאן עבירה על החוק או לא?

י. לוי: קיימת המועצה לביקורת סרטים ומחזות. היא מאשרת או פוסלת קטעים מתוך סרט וכך תמונות של מודעות, הקשורות לאותו סרט. בכל מקרה שרוצים להציג בחוץ תמונות המופיעות בסרט, חייבים לקבל לכך אישור נפרד של המועצה לביקורת סרטים ומחזות. ידועים לנו מקרים בהם מציגים תמונות כאלה ללא אישור, או שמראים לחברי המועצה תמונות מסוימות ומציגים בחוץ תמונות אחרות. ומה דין שבועונים או ז'ורנאלים למיניהם?

ח. לוי: זה לא בתחום הסמכות של משרד הפנים. זה ענין למשרד החינוך.

י. מרקוביץ: קיימת התדרדרות בתחום זה. בתקופה האחרונה יש בקרב חלקים רבים של הציבור הרגשה שמה שמתרחש עובר כל גבול. אנו רואים זאת במכתבי התלונה שאנו מקבלים מאזרחים וגם במכתבים למערכת. בחיפה, תל-אביב, ירושלים ורמת-גן התעוררו בעיות. לגבי רמת-גן התפרסם שהעירייה רוצה לפעול אבל פוחדת. (א. ורדיגר: ראש העיר, מר פלד, כתב לבעל בית-קולנוע בעיר שזהו "מטרד תחבורתי"). ראש העיר הגיש תלונה למשטרה. הציבור רואה בכך פגיעה, מה גם שהילדים אינם מחוסנים מפני תופעה כזו.

המועצה לביקורת סרטים ומחזות צריכה לקבל מבעל בית-הקולנוע את התמונות, לפי החוק. לעתים מגישים חלק מהתמונות, לעתים לא מגישים אותן; מפרסמים תמונות שלא הוגשו למועצה, מפרסמים קטעים פורנוגרפיים שאין בינם לבין מה שמוצג בסרט כל קשר כדי למשוך תשומת-לב. (י. בלטמן: זוהי עבירת מרמה.)

י. בארי: מהם הצעדים שאתם נוקטים בהם?

י. מרקוביץ: המשרד פעל כל פעם שהוגשה תלונה, אבל לא היתה פעולה שיטתית. בחיפה אנו מפעילים מפקח שעשה כמה פעולות. בעל בית-קולנוע הכניס בסרט קטעים שלא היו בסרט המקורי. הזמנו משטרה והחרמנו את הסרט.

שלחנו חוזר למפיצי הסרטים. הודענו שננקוט נגדם בצעדים כי זוהי עבירה על החוק. גם מפיצי הסרטים מתנגדים לתופעה הזו, אבל אין להם שליטה. החוזר הופץ לכל בתי-הקולנוע וגם לארגון שלהם. הוא ירתיע במקצת. נצטרך להדק את שיתוף-הפעולה בין המועצה לבין הרשויות המקומיות המעונינות להגביר את הפיקוח. אם כי יש סמכות בחוק, נצטרך למצוא את הדרך להעביר מידע על המותר ועל האסור כדי להסתייע אחד בשני. אחד המקומות הבעייתיים זוהי תל-אביב. סיכמנו שנפעיל אחד העובדים בתפקיד של פיקוח ונתחיל בהגשת תלונות למשטרה, כי אין דרך אחרת.

מהו פרסום תועבה? זוהי בעיה. מוצגות תמונות משגל באופן ברור או עם רמזים בולטים.

ב.צ. קשת: מהו המצב בעולם?

י. ארידור: בניו-יורק אין הגבלות. בפריס הסירו תמונות כאלה מלוחות המודעות חיצוניים. אין הגבלה לגבי מה שנעשה בפנים. כלפי חוץ יש איסור.

י. מרקוביץ: נשמעת טענה כי בגלל הפרסומת הקלוקלת לא זוכים סרטים טובים לתשומת-לב מספקת.

הואיל ומדובר על רשות הרבים -

זוהי לדעתי הבעיה: רשות הרבים.

היו"ר י. ארידור:

צדק חבר-הכנסת קשת באמרו כי בעתונים יש פרסומים כאלה. ציבור הקוראים פנה לכמה עתונים והתלונן

י. מרקוביץ:

על צורת הפרסומת בהם והיתה לכך השפעה. לאור ההתדרדרות ותוך הגבלת העניין לרשות הרבים לא הייתי מוציא מהכלל את העתונים המפרסמים מודעות.

יש צורך לנקוט בצעדים יחד עם המשטרה ועם

הרשויות המקומיות כדי לבלום את התופעה.

בעניין הקולנוע החוק איננו יכול להיות יותר

י. בלטמן:

ברור ויותר טוב מכפי שהוא היום. סעיף 5

לפקודה אומר: "אסור לשום אדם להראות או לגרום לאחרים שיראו כל תמונה, צילום, מודעה או דמות הנותנים פרסום להצגת ראינוע (זה היה המונח) אלא אם כן נתאשרו על-ידי המועצה (המועצה לביקורת סרטים ומחזות) וסומנו על-ידיה". אפשר לפסול על-ידי צנזורה מוקדמת כל תמונה בקולנוע, מה שאין כן לגבי ספרות ועיתונות. מי שאיננו מגיש את החומר למועצה - עבר עבירה; מי שמפרסם משהו שלא באישור המועצה - עבר עבירה. המשטרה איננה יכולה ליזום פעולה כזו, כי המשטרה איננה יודעת מה אושר על-ידי הצנזורה ומה לא. (י. לוי: יש חותמת.)

צריך להיות סימון.

היו"ר י. ארידור:

אדם שתפקידו לאשר יודע מה הוא אישר ומה לא. דווקא בנושא זה אין מה לתקן.

י. בלטמן:

החוק איננו מופעל.

א. ורדיגר:

אין כאן בעיה משפטית.

י. בלטמן:

מי צריך להיות היוזם - משרד המשפטים, המועצה לביקורת סרטים? לדעתי זה חל על העיתונות.

י. בארי:

נאמר שאסור לגרום לאחרים שיראו. אם הצנזורה לא אישרה תמונה מסוימת, אסור לפרסם אותה. מספיקים עשרה משפטים נגד בחי הקולנוע כדי לחסל את התופעה.

הוא יכול להציג תמונה שאיננה קשורה לסרט.

י. מרקוביץ:

הוא נותן פרסום להצגת ראינוע, כלשוף הפקודה. זהו נוסח רחב. קיימים גם חוקי עזר של הרשויות

י. בלטמן:

המקומיות. דומני שגם הם אינם קובעים את האישור או אי-אישור על-פי קריטריונים של פורנוגרפיה. רשות מקומית צריכה לתת גושפנקה למודעה. אם היא מסרבת, אפשר לפנות לבג"ץ. אם היא איננה נותנת אישור, אסור לפרסם את המודעה. גם הצנזורה וגם הרשויות המקומיות רשאיות לפעול.

מה דינם של הקיוסקים המוכרים עתונים?

א. ורדיגר:

זוהי בעיה. בזמנו הוגש משפט נגד עתון "בול". בשנת 1972 נעשה מבצע גדול על-ידי המשטרה.

י. בלטמן:

רבים מבעלי הקיוסקים הובאו לדין והטלו עליהם קנסות. כמה זמן היתה רגיעה מסוימת בקיוסקים. זוהי בעיה שהמשטרה מתלבטת בה, היא מתקשה להגדיר מהי תועבה. זוהי הגדרה המשתנה מפעם לפעם. צריך לראות כל תמונה או כל פרסום בפני עצמו. לא רק צילומים אלא גם ספרות כלולה בכך. בנושא זה היתה הצעה לסדר-היום שהועברה לוועדת החינוך והתרבות. לא היתה המלצה לתקן את החוק. תיקון החוק הוא פרובלמטי, קשה להחליט מה לכתוב במקום המלים "דבר תועבה". גם המשטרה מתקשה בכך. נכון שיש

פרסומים שעליהם לא יכול להתעורר ויכוח שהם עוברים כל גבול. שר המשטרה, שהוא גם שר הפנים, הבטיח שאם תוגש תלונה - יטפלו בה. נכון ששוטר לא ילך לחפש וגם אי-אפשר להטיל עליו לעשות זאת. אינני יודע מדוע המשטרה לא הוזמנה לדיון זה.

זה לא ענין של שוטר. לוקחים כמה מקרים שאינם מקרי גבול ומביאים אותם בפני בית-המשפט.

היו"ר י. ארידור:

המשטרה חייבת לטפל בתלונה במידה ותוגש לה. המשטרה תבדוק את הפרסום ותחליט אם לטפל

י. בלטמן:

בכך או לא.

המצב הוא יותר גרוע מכפי שחשבתי, דווקא מפני

ב. צ. קשת:

שיש חוקים המכסים את כל השטח. לדעתי המשטרה

במצבה כיום איננה יכולה להפריש כוח אדם לטיפול בנושא של המודעות

ובבדיקה אם יש כאן תועבה או לא. למשרד הפנים אין מספק פקחים כדי

לחלוש על הנושא של בניה בלתי-חוקית. אם יועידו לכך פקח אחד, זה לא

יפתור את הבעיה. להיפך, זה יוצר אשליה שיש כאילו כלים לטיפול בבעיה.

אני בטוח שאם תהיה תלונה, והמשטרה תפתח תיק והפרקליטות תגיש משפט,

תהיה לכך השפעה. אם לא תוגשנה תלונות, לא יפתחו תיקים. מה יקרה אם

ועדת הפנים תזמין לשיחה את ראשי התאחדות בעלי בתי-הקולנוע? אני

מאמין שנוכל להשפיע עליהם. נזמין אותם ונשאל מה הם מתכוונים לעשות.

(א. ורדיגר: גם את המפיצים של הספרות הפורנוגרפית) התאחדות בעלי

בתי-קולנוע זהו גוף מאורגן. יכול להיות שנמליץ בפני הרשויות המקומיות

לפצות אותם. אני יודע שהעיריות הולכות לקראתם. אני חושש שכל דרך אחרת

תוביל אותנו לקבלת החלטות שתישארנה על שולחן הכנסת. שמענו מה אומר

החוק, שאסור לפרסם תמונה בלי אישור. נזמין אותם לשיחה. נפעל בתחילה

בדרכי נועם. אולי נמצא את הדרך המתאימה.

י. בארי: בנקודה אחת אני חולק על חבר-הכנסת קשת,

שפעולה נגד פרסומי תועבה במה שנוגע לכרזות

ומודעות דורשת כוח אדם רב. לדעתי מספיק ששוטר, או פקח העיריה, יצלמו

את החומר המופיע במודעות ויביאו אותו למשטרה. לא מובן לי מדוע דרוש

לכך כוח אדם רב.

אין לי התנגדות שנזמין אותם אם באותה שיחה

גם נאמר להם, שאם הם לא ייענו למשאלה של הוועדה יינקטו נגדם בצעדים.

אני מסכים להצעה במה שנוגע לקולנוע. אני

א. ורדיגר:

מבקש לא להבחין בין קולנוע לבין תצוגה אחרת

של חומר תועבה לעיני כל ברשות הרבים. (היו"ר י. ארידור: שם ניתן

לפתור את הבעיה ביתר קלות.) מר בלטמן הזכיר את הפעולה בשנת 1972 נגד

150 בעלי קיוסקים. נאסרו אז אפילו מפיצים קטנים. שרפו 50 אלף חוברות.

המשטרה מילאה את תפקידה לפי הוראה של היועץ המשפטי לממשלה. במשך תקופה

מסוימת השטח היה נקי פחות או יותר. מדובר בעיקר בבעלי קיוסקים בתחנה

המרכזית.

לאורך כל מה ששמענו האם לא יהיה מן הנכון

לפנות בינתיים ליועץ המשפטי לממשלה ולבקש ממנו להפעיל את אותה סמכות

שהוא הפעיל בשנת 1972 נגד בעלי קיוסקים המוכרים חומר תועבה ומציגים

אותו לעיני כל.

היו"ר י. ארידור:

אני מציע שלא נוציא מסקנות ביניים אלא

סופיות. נקבל את ההצעה של חבר-הכנסת קשת,

נזמין את ארגון בעלי בתי-הקולנוע והמפיצים.

אני מבקש שגם המשטרה תתית מיוצגת. אני רוצה
לשמוע מדוע היא לא נקטה בצעדים עד היום.

י. בארי:

נזמין גם את נציגי המשטרה. נשמע את הגורמים
האלה ונסכם בישיבה הבאה.

היו"ר י. ארידור:

- - -

ועדת הפנים מחתה בפני ועדת הכנסת על העברת
הנושא של הכורים הגרעיניים לוועדת הכספים. מתברר שוועדת הכנסת חזרה
ודנה בענין בעקבות המחאה, שינתה את החלטתה והעבירה את הנושא לוועדת
הפנים ואיכות הסביבה.

אני מודה לכם ונועל את הישיבה.

(הישיבה ננעלה בשעה 15.15)